

Vaste Commissie voor Taaltoezicht
Warandeborg 4 – 1000 BRUSSEL

Brussel, 30 mei 2022

Uw brief van:
Uw kenmerk:
Ons kenmerk: 53.396/II/PF
AV/ML

Betreft: klacht betreffende de eentalig Nederlandse markeringen van de stad Ronse

In zitting van 27 mei 2022 onderzocht de Vaste Commissie voor Taaltoezicht (VCT), in verenigde afdelingen, een klacht ingediend omwille van het feit dat de wegmarkeringen die aangeven dat er een school in de buurt is exclusief in het Nederlands geschreven zijn. De klager vindt dat dat in de twee talen geschreven zou moeten zijn, gelet op de faciliteiten van voornoemde gemeente.

In een brief van 25 november 2021 heeft de gemeente ons het volgende meegedeeld:

“(…) Geachte voorzitter,

Wij melden ontvangst van uw brief van 13 oktober 2021 i.v.m. eentalige wegmarkeringen die aangeven dat er een school in de buurt is in de stad Ronse.

Deze wegmarkeringen richten zich tot elke burger en niet alleen tot de Ronsenaars, zodat deze niet vallen onder de taalwet.

Bovendien bevinden enkele van de eentalige wegmarkeringen zich op gewestwegen. De stad Ronse heeft hierin geen bevoegdheid.

Het algemeen en overal vertalen in het Frans zou leiden tot een beeld van veralgemeende tweetaligheid, wat strijdig is met de wet.(…)”.

In een brief van 17 januari 2022, heeft de Vlaamse Regering ons het volgende meegedeeld:

“(…) In goede orde ontving ik uw schrijven van 25 november 2021 i.v.m. de klacht betreffende eentalige wegmarkeringen in de stad Ronse. Ik heb mij hierover bevraagd bij mijn administratie en kan u als volgt informeren.

Om de verkeersveiligheid ter hoogte van de schoolomgeving te verbeteren, heeft de stad Ronse de wegmarkering “SCHOOL” aangebracht op het wegdek van de gewestweg, dit na akkoord van het agentschap Wegen en Verkeer.

Aangezien het agentschap Wegen en Verkeer de bevoegde instantie is voor de gewestweg, is de Gewone Wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen (afgekort: GWHI) van

toepassing. De wegmarkering in kwestie kan beschouwd worden als een bericht of een mededeling bestemd voor het publiek.

Overeenkomstig artikel 39, eerste lid GWHI is met betrekking tot de gemeenten met speciale taalregeling op deze diensten voor de berichten en mededelingen bestemd voor het publiek, de taalregeling van toepassing die door de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (afgekort: SWT) is opgelegd aan de plaatselijke diensten van de gemeente.

De gemeente Ronse is een taalgrensgemeente (cf. artikel 8 SWT). Artikel 11, §2, tweede lid, SWT is van toepassing. Als aanwijzingsborden voor een veel ruimer publiek bestemd zijn dan louter de inwoners van de taalgrensgemeente, heeft de Vlaamse Regering steeds geoordeeld dat de ééntaligheid moet gerespecteerd worden. Hetzelfde geldt voor wegmarkeringen.

Ook met betrekking tot deze specifieke wegmarkering op gewestwegen kan bezwaarlijk betwist worden dat deze niet uitsluitend gericht is tot de inwoners van de betrokken randgrensgemeente. Deze wegmarkering is daarentegen bedoeld voor elke weggebruiker die langs deze school voorbijrijdt, wat uiteraard een veel breder publiek is. Meer nog, dergelijke wegmarkering zal zelfs voornamelijk gericht zijn op niet-inwoners omdat zij veel minder dan de inwoners zelf op de hoogte zijn van de aanwezigheid van een school.

Hoe dan ook dienen de faciliteitenregelingen, als uitzonderingen op het grondwettelijk verankerde eentaligheidsbeginsel, beperkend te worden geïnterpreteerd. De interpretatie van artikel 11, §2, lid 2 SWT dat verkeersborden en wegmarkeringen welke gericht zijn aan het brede publiek, in het Nederlands en het Frans moeten worden gesteld, leidt tot een veralgemeende tweetaligheid in het ééntalige Nederlands taalgebied. Gelet op de grondwettelijke verankerde ééntaligheid van het Nederlandse taalgebied, kan dergelijke interpretatie niet gevolgd worden.

Ik meen dan ook dat de ééntalige vermelding van “SCHOOL” niet in strijd is met de taalwetgeving in bestuurszaken (...).”

*
*   *

Het Agentschap Wegen en Verkeer is de bevoegde overheid voor de gewestwegen. Derhalve is de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (GWHI) van toepassing.

Overeenkomstig artikel 39, eerste lid GWHI met betrekking tot de gemeenten met speciale taalregeling zijn deze diensten voor de berichten en mededelingen bestemd voor het publiek, onderworpen aan de taalregeling opgelegd door de SWT aan de plaatselijke diensten van deze gemeenten.

De wegmarkering is een mededeling in de zin van de SWT. De mededelingen zijn informatie die in eender welke vorm wordt verspreid, bestemd voor iedereen of gericht tot een bepaald publiek.

Als taalgrensgemeente dient de stad Ronse de berichten en mededelingen bestemd voor het publiek te stellen in het Nederlands en in het Frans, met voorrang voor het Nederlands, overeenkomstig artikel 11, § 2, tweede alinea SWT.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de VCT, dienen dus, bijvoorbeeld, de verkeersborden gelijktijdig en in hun geheel in het Nederlands en in het Frans gesteld te zijn, maar niet op dezelfde voet van strikte gelijkheid zoals in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad. De teksten in de andere taal dan die van het taalgebied dienen niet in hetzelfde lettertype of dezelfde lettergrootte te worden gesteld. Ze dienen echter wel in een adequate en leesbare vorm te worden weergegeven (zie VCT-advies nr. 45.087 van 22 december 2013).

De wegmarkeringen die aangeven dat er een school in de buurt is, dienden dus zowel in het Frans als het Nederlands gesteld te zijn, met voorrang voor het Nederlands.

De VCT acht de klacht ontvankelijk en gegrond met uitzondering van twee onthoudingen van de Nederlandse afdeling.

Deze onthouding wordt als volgt gemotiveerd :

“Ofschoon een verkeersbord in een rand- of taalgrensgemeente een mededeling aan het publiek is, gaat het hier om een verkeersbord dat zich met opzet niet wil beperken tot ingezetenen van de eigen gemeente. De redenering van AWW kan gevolgd worden. Om die reden moet het verkeersbord wel degelijk eentalig Nederlands opgesteld zijn en is de klacht ontvankelijk, zij het dus ongegrond. Daarbij kan ook verwezen worden naar eerdere afwijkende opinies bij, inter alia, de adviezen 39.024, 40.231-41.032, 41.097 en 49.144.”